

“मीठे बच्चे- ज्ञानको धारणा तब हुन्छ, जब देही-अभिमानी बन्छौ। देही-अभिमानी बन्ने बच्चाहरूलाई नै बाबाको याद रहन्छ।”

प्रश्न:- कुन एक भूलको कारण मानिसहरूले आत्मालाई निर्लेप भनिदिएका छन्?

उत्तर:- मानिसहरूले भन्दछन्- आत्मा नै परमात्मा हो, यसै भूलको कारण आत्मालाई निर्लेप मानियो तर निर्लेप त एक शिवबाबा हुनुहुन्छ, जसलाई दुःख-सुख, मीठो-टर्कोको अनुभव हुँदैन। आत्माले त भन्दछ- फलानो चीज अमिलो छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई कुनै पनि चीजको असर हुँदैन, म यो लेप-छेपबाट निर्लेप हुँ, ज्ञानको सागर हुँ, त्यही ज्ञान तिमीहरूलाई सुनाउँछु।

गीत:- तकदीर जगाकर आई हूँ.....

ओम् शान्ति। यो कसले भन्यो? आत्माहरूले भने यी कर्मेन्द्रियहरूद्वारा। आत्मा शान्त स्वरूप छ। म आत्मालाई यो शरीर मिल्छ, तब आवाजमा आउँछु। शरीरद्वारा अनेक प्रकारका कर्महरू गर्छु। सबैभन्दा पहिला यो निश्चय गर्नु पर्छ। अरू सत्संगमा मानिसले मानिसलाई सुनाउँछन्, देहधारी बोल्छन्। भन्दछन्, फलाना महात्मा बस्नु भएको छ। यहाँ यो कुरा छैन। तिमीले सम्झन्छौ- हामी त आत्मा हाँ, यी शरीररूपी अंग हुन्। आत्माले परमपिता परमात्माद्वारा सुनिरहेको छ। जसको एउटै नाम शिव हो। यस समयमा बच्चाहरू बसेका छन् सुन्नको लागि। कसले सुनाउँछ? बेहदका बाबाले। जब परमपिता परमात्मा भनिन्छ भने बुद्धियोग माथितिर जान्छ। शिव अर्थात् बिन्दु। आत्मा पनि बिन्दु छ, परमात्मा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ। तर उहाँलाई परमपिता परमात्मा भनिन्छ। उहाँ बुवा हुनुभयो एवं आत्माहरू बच्चा ठहरिए। सम्झनु पर्छ, म आत्मा यो शरीरद्वारा आफ्नो पारलौकिक पिताको सन्तान बनेको छु। तिमी बच्चाहरू देही-अभिमानी बन्नु पर्छ। अरू सबै ठाउँमा मनुष्यले मनुष्यलाई सम्झाउँछन्। कुनै गीतापाठी हुन्छन्, तिनीहरूले पनि गीतालाई याद गरेर भन्दछन्- गीतामा भगवानले यसप्रकारले भन्नु भएको छ। सम्झन्छन्, भगवानले साकारमा यो गीता सुनाउनु भएको थियो। कसैले बसेर वेद-शास्त्र सुनाउँछन्। वेद त मनुष्यले रचना गरेका हुन्। निराकार भगवानले वेद बनाउनु हुन्। व्यास त मानिस थिए। व्यासलाई परमात्मा भनिदैन। परमपिता परमात्मा त बिन्दु हुनुहुन्छ। बच्चाहरू साकारमा छन्, साकारी रूप छ। बाबा त हुनुहुन्छ निराकार।

बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई त कहिल्यै सानो-ठूलो बन्नु छैन। तिमी सानो-ठूलो हुन्छौ। मलाई त भन्दछन् नै परमपिता। मानिसहरू पहिला बालक बनेर फेरि ठूला भएपछि पिता बन्छन् अनि फेरि बालक बन्छन्। म त सदैव पिता नै हुँ। म बालक बन्दिनँ। मेरो एउटै नाम शिव हो। तिमी ८४ नाम हुन्छन् किनभने ८४ जन्म लिन्छौ। म परमपिता त बिन्दु रूप छु। केवल पूजाको लागि भक्तहरूले ठूलो रूप बनाएर राखेका हुन्। जसरी कसैको ठूलो चित्र बनाउँछन् नि। बुद्धको धेरै ठूला चित्र बनाउँछन्। मानिस त्यति अग्लो त हुँदैन। यो सम्मान दिन्छन्। सम्झन्छन्, धेरै ठूला थिए। बाबा त सबैभन्दा उँच हुनुहुन्छ, सबैभन्दा ठूला परमपिता परम आत्मा। बाबाले बसेर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ- मलाई शिव भन्दछन्। बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ- तिमीलाई सम्झनु छ म निराकार शिवबाबाको सम्मुख जान्छु। मलाई त सदैव परमपिता परमात्मा नै भन्दछन्। मनुष्य सृष्टिको बीजरूप हुँ। परम आत्माले बसेर सम्झाउनु हुन्छ। आत्मालाई नै ज्ञान छ। महिमा पनि गरिन्छ परमपिता परम आत्मा (परमात्मा), उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। हामीलाई ज्ञान सुनाइरहनु

२०७५ श्रावण ३१ बिहीबार १६-०८-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन भएको छ। पहिला पहिला आत्म अभिमानी बन्नु पर्छ। देह-अभिमानी बन्नु छैन। तर ड्रामा अनुसार तिमीलाई देह-अभिमानी बन्नु नै छ। अहिले फेरि बाबाले देही-अभिमानी बनाउनुहुन्छ।

तिमीहरू सबै बच्चा हो। यी पनि बच्चा हुन्। आत्माले परमपिता परमात्मा हजुर बुवाबाट वर्सा लिन्छ। लौकिक सम्बन्धमा केवल बच्चाहरूलाई मात्र वर्सा प्राप्त हुन्छ, कन्यालाई प्राप्त हुँदैन। बेहदका पिता भन्नुहुन्छ— तिमीहरू सबै आत्माहरू हो, तिमीहरू हरेकको हक छ। तिमी म परमपिता परमात्माका थियौ र छौ। भन्दछन् नि— ओ गड फादर, ओ परमपिता परमात्मा। महिमा गर्छन्। कसले गर्छ? आत्माले। ती लौकिक पिता त शरीरका हुन्, यहाँ हुनुहुन्छ आत्माहरूको पिता। आत्माले बोलाउँछ हे परमपिता परमात्मा। अविनाशी बाबालाई याद गर्दै आएका छन् किनभने रावण राज्यमा दुःखै दुःख छ। जब देखि रावण राज्य सुरु हुन्छ, तब देखि याद गर्न सुरु हुन्छ। याद त बाबाकै गर्नु छ किनभने वर्सा बाबाबाटै मिल्छ। यहाँ त मानिसलाई धेरै जनाको स्मृति रहन्छ। गुरुहरूले एकको यादलाई भुलाइदिन्छन्। यदि सर्वव्यापी हुने हो भने गड वा फादर कसलाई भन्ने! बाबा घरि-घरि भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! देही-अभिमानी बन, उठ्दा-बस्दा म पितालाई याद गर। सम्झ, म श्रीमतमा चलिरहेको छु। म आत्माले खाइरहेको छु बाबाको यादमा। यादबाट विकर्म विनाश हुन्छ। लक्ष्य धेरै महान् छ। योग कुनै सहज कुरा होइन। तर बाबाको नाम प्रायः लोप गरिदिएका छन्। श्रीकृष्ण त बच्चा ठहरिए। यति ठूलो प्रारब्ध अवश्य पनि बाबाले नै दिनु भएको हो।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ— देह सहित देहका सबै धर्मलाई बिर्सिदेऊ। यी नामहरू त सबै पछि राखिएका हुन्। त्यसैले यो सम्झनु पर्छ— परमपिता परमात्माद्वारा हामीले यो ज्ञान पढिरहेका छौं। अरू कुनै यस्तो विद्यालय हुँदैन जहाँ म आत्मा हुँ भन्ने सम्झिउन्। तिमीलाई थाहा छ— पहिले सतोप्रधान थियौं, फेरि सतो, रजो, तमोमा आउँछौं। मैला आत्मामा पर्छ। ममा त कहिल्यै मैला पर्दैन। म सदा सच्चा सुन हुँ। तिमी आत्माहरू सबै यस समयमा तमोप्रधान बनेका छौ। मम्माले पनि भन्छिन्— मैले शिवबाबाबाट जे सुनेकी छु, त्यही सुनाउँछु। शिवबाबा त स्वयं ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। यो राम्ररी बुझ्नु पर्ने कुरा हो। निश्चय नै हामी बाबाको बनेका छौं, उहाँले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। बाबाबाट हामी जीवनमुक्त बन्छौं। जीवनमुक्त भनेको यो शरीरमा त आउने नै हो तर सुख भोगिन्छ। मुक्ति सबैलाई प्राप्त हुन्छ तर जीवनमुक्तिमा त नम्बरवार आउँछन्। मुक्त त सबै आत्माहरू हुन्छन्। दुःखबाट आधाकल्पको लागि मुक्त गरिदिनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— तिमीलाई मुक्त गरेर जीवनमुक्त बनाउँछु। फेरि कसैले कति जन्म लिन्छन् कसैले कति जन्म लिन्छन्। जीवनमुक्त त सबै बन्छन्। सद्गतिदाता हुनुहुन्छ नै एक। जति पनि धर्म स्थापक छन् सबै पुनर्जन्म लिंदा लिंदा अहिले तमोप्रधान बनेका छन्। म आएर सबैलाई यो दुःखबाट छुटाउँछु त्यसैले मलाई लिवरेटर (मुक्तिदाता) भन्दछन्, मुक्ति-जीवन-मुक्तिदाता भन्दछन्। मुक्ति अर्थात् आफ्नो घर शान्तिधाममा जानु। बाबा पनि परमधामबाट आउनुहुन्छ, जसलाई परलोक भनिन्छ। तिमीले निर्वाणधाम एवं स्वर्गधाम दुवैलाई याद गर्छौ। स्वर्ग एवं नर्क यहाँ नै हुन्छ। यतिबेला सबैले सम्झन्छन्— यो नर्क हो। कति दुःख पाइरहन्छन्। गरूड पुराणमा त धेरै रोचक कुरा लेखिदिएका छन्, जसबाट मानिसहरूलाई डर होस् र पाप गर्नबाट बचून्। त्यसैले बसेर यस प्रकारका कुरा बनाएका छन्। द्वापरबाट यी शास्त्र बनाउन सुरु गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म आएर ब्रह्माद्वारा ब्राह्मण

२०७५ श्रावण ३१ बिहीबार १६-०८-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
धर्मको रचना गर्छु। उनीहरू फेरि सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी बन्छन्। दुवै युगमा कोही धर्म स्थापना गर्नेहरू
आउँदैनन्, त्यसपछि एकपछि अर्को सबै नम्बरवार आउँछन् र आ-आफ्नो धर्मलाई जान्दछन्। यो देवी-
देवता धर्म प्रायः लोप हुन्छ, फेरि आफूलाई देवता भन्न सक्दैनन्। पतित कसरी श्री श्री अथवा श्रेष्ठ
कहलाउन सक्छ! बाबाले नै श्रेष्ठ बनाउनुहुन्छ। देवी-देवताहरूलाई श्रेष्ठ भनिन्छ। उनीहरूको चित्र पनि छन्
तर देवी-देवता धर्म कहिले थियो, कसले स्थापना गर्‍यो? यो सम्झँदैनन्। सत्ययुगको आयु नै लामो
बनाइदिएका छन्।

अब बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई आत्मा सम्झ, बाबालाई याद गर। अब खेल पूरा हुँदैछ।
देख्दैनौ अब मुक्ति-जीवनमुक्तिको गेट खुलिरहेका छन्? मुक्ति-जीवनमुक्तिदाता त एकै हुनुहुन्छ। यहाँ त हेर
जगतमाताको टाइल (पदवी) पनि कसैकसैलाई दिइरहन्छन्। वास्तवमा जगतअम्बा यिनी हुन् नि। यस्तो
कोही पनि हुँदैन जो जगतपिता पनि होस्, शिक्षक पनि होस्, जगतगुरु पनि होस्। हुन त मानिसले आफ्नो
नाम बहुत राख्न लगाउँछन्, तर त्यस्ता छैनन्। कहाँ ती लक्ष्मी-नारायण कहाँ यी विकारीले पनि आफ्नो
पदवी राखिदिन्छन्। मनुष्य कति बुद्धि बनेका छन्! आदि सनातन देवी-देवता धर्मलाई बिर्सेर उनीहरूको
पदवी आफूले लिएका छन्। वास्तवमा सबैभन्दा उच्च पदवी त एकको नै छ, सद्गतिदाता एक नै हुनुहुन्छ।
राम भने पनि उहाँ एक निराकार नै हुनुहुन्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— हिन्दुहरूलाई आफ्नो धर्मको विषयमा थाहा छैन— कहिले र कसले स्थापना गरेको थियो?
कसैले कुनै देवीको याद गर्छन्, कसैले कृष्णको, कसैले गुरुको याद गर्छन्। गुरुको फोटो पनि राखेका
हुन्छन्। तिमीलाई चित्रको केही काम छैन। जसको कुनै चित्र छैन उहाँ हुनुहुन्छ विचित्र। आत्मा विचित्र छ।
जसरी बाबा विचित्र हुनुहुन्छ, त्यसैगरी बच्चाहरू पनि विचित्र छन्। आत्माले नै सुन्दछ। बाबाले यो तन
लोनमा लिनु भएको हो। भन्नुहुन्छ— प्रकृतिको आधार बिना मैले कसरी ज्ञान दिऊँ? राजयोग कसरी
सिकाऊँ? भगवान निराकारलाई नै भनिन्छ। उहाँलाई आउनु नै पर्छ पतित दुनियाँमा। कृष्णलाई पीपलको
पातमा सागरमा आएको देखाउँछन्, यस्तो कुनै कुरा होइन। कृष्ण त प्रथम राजकुमार हुन् विश्वका। त्यहाँ
अरू कुनै धर्म हुँदैन। अद्वैत राज्य हुन्छ, पछि द्वैत हुन्छ त्यसपछि अनेक प्रकारका धर्महरू स्थापना हुँदै
जान्छन्। त्यसैले बच्चाहरूले सम्झनु पर्छ— बाबाले यो शरीरमा आएर हामीलाई पढाउनुहुन्छ। बाबा
भन्नुहुन्छ— म अशरीरी हुँ, यो शरीरद्वारा तिमीलाई ज्ञान दिन्छु। म ज्ञानको सागर हुँ। यी सबै कुरा बाबा बसेर
सम्झाउनु हुन्छ। केवल ईश्वर वा परमात्मा भन्दा बाबाको सम्बन्ध बिर्सिन्छ। परमात्मा बाबा हुनुहुन्छ,
उहाँबाट वर्सा प्राप्त हुन्छ— यो बिर्सिन्छन्। उहाँ हाम्रो पिता हुनुहुन्छ, रचयिता हुनुहुन्छ, हामी उहाँका रचना
हौं। उहाँले हामीलाई रचना गर्नु भएको हो। कोही त रचयिता छ नि। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— पुरुष
हृदका ब्रह्मा हुन्। बच्चाहरूको रचना गर्छन्। पहिला स्त्रीलाई गोद लिन्छन् फेरि तिनीबाट बच्चाहरूको
रचना गर्छन्। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— मैले यीद्वारा रचना गर्छु। स्त्री त अवश्य हुनुपर्छ नि। बाबालाई भनिन्छ
नै तिमी माता-पिता, त्यसैले बच्चाहरूलाई यीद्वारा गोद लिन्छु। यी माता भए, यीद्वारा गोद लिइन्छन्।
त्यसैले तिमीलाई ब्रह्मा मुख वंशावली भनिन्छ। तिमी बाबाको बनेका छौ यीद्वारा। यो धेरै अचम्मको कुरा
छ। शास्त्रहरूमा यो कुरा छैन। मलाई भन्दछन् ज्ञानका सागर, जानीजाननहार। मानिसहरूले सम्झन्छन्

२०७५ श्रावण ३१ बिहीबार १६-०८-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
परमात्माले सबैको मनको कुरा जान्नुहुन्छ, थट रिडर हुनुहुन्छ। तर यति सबैको थट रिडर कसरी बन्नुहुन्छ?
बाबा भन्नुहुन्छ— म मनुष्य सृष्टिको बीजरूप हुँ, म चैतन्य हुँ, सत्य हुँ। आत्मा पनि चैतन्य हो। शरीर असत्य
हो, घरी-घरी परिवर्तन भइरहन्छ। आत्मा त मर्दैन। आत्माले यो ज्ञान ग्रहण गर्छ।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ, म परमपिता परमात्मा निर्लेप छु अर्थात् सुख-दुःखको अथवा मिठो-नमिठो चिजले
मलाई केही असर हुँदैन। म यी लेप-छेपबाट निर्लेप (निर्लिप्त) छु। ज्ञानको सागर हुँ। मानिसहरूले त फेरि
भनिदिन्छन्— आत्मा निर्लेप हुन्छ किनभने आत्मा सो परमात्मा एउटै हो भन्ने सम्झन्छन्। एक जनाले
भनिदियो— उसैको पछि लागिरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म निर्लेप हुँ। मलाई कुनै अमिलो नुनिलो हुँदैन।
यस्तो यिनको आत्माले भन्दछ— फलानो चिज अमिलो छ। म भित्र सारा सृष्टिको ज्ञान छ जुन
आत्माहरूलाई पढाउँछु। तिमीहरू हरेकले बुझ्नु छ— हामी आत्माहरूले परमपिता परमात्माद्वारा सुनिरहेका
छौं। यहाँ त वास्तवमा भगवानुवाच छ। निश्चय गर्नु पर्छ— सृष्टिकर्ता ईश्वर एक हुनुहुन्छ।

पहिले-पहिले मुख्य कुरा हो भारतवर्षको। भारतलाई अविनाशी खण्ड भनिन्छ। यो भारत हो पतित पावन
बाबाको जन्मस्थान। यो धेरै उच्च खण्ड हो। यो तिमीले बुझेका छौ— यहाँ लक्ष्मी-नारायणको राजधानी
हुन्छ। बाबाले फेरि देवी-देवता धर्मको कलमी लगाइरहनु भएको छ। जो यस धर्मको हुन्छ उसैले आएर
वर्सा लिन्छ। यसलाई कलमी भनिन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— देही-अभिमानि बन्नु छ। बाबाले
हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। हामीले यी कानद्वारा सुन्छौं, पढ्छौं, पढाउँछौं। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) चित्रलाई भुलेर विचित्र बनी विचित्र बाबालाई याद गर्नु छ। देह सहित देहका सबै धर्मलाई
बुद्धिद्वारा भुल्नु छ, देही-अभिमानि भएर रहने अभ्यास गर्नु छ।
- २) देवी-देवता धर्मको कलमी लागिरहेको छ, त्यसैले पावन अवश्य बन्नु छ। दैवी गुण धारण गर्नु छ।

वरदानः— ज्ञानलाई रमणिकताका साथ स्मरण गर्दै अधि बढ्ने सदा हर्षित, खुशनशीब भव

यो केवल आत्मा-परमात्माको सुख्खा ज्ञान होइन। धेरै रमणिक ज्ञान हो, केवल आफ्ना नयाँ-
नयाँ टाइटल हर दिन याद राख— म आत्मा त हुँ तर कस्तो प्रकारको आत्मा हुँ, कुनै समय
चित्रकारको आत्मा हुँ, कुनै समय व्यापारीको आत्मा हुँ..... यस्तो रमणिकताको साथ अधि
बढ्दै जाऊ। जसरी बाबा पनि रमणिक हुनुहुन्छ। हेर, कहिले धोबी बन्नुहुन्छ, त कहिले
विश्वको रचयिता बन्नुहुन्छ, त्यस्तै, कहिले आज्ञाकारी सेवक.... त्यसैले जस्तो बाबा त्यस्तै
बच्चा.... यसरी नै यस रमणिक ज्ञानको स्मरण गरेर हर्षित रहने गर, तब भनिन्छ खुशनशीब।

स्लोगनः— सच्चा सेवाधारी त्यो हो जसको नसा-नसा अर्थात् संकल्पमा पनि सेवाको उमङ्ग-उत्साहको
रगत भरिएको होस्।